

Saattue Juna-asemalla

Sinut saatamme asemalle junaan lähtevään.

Matkan määrää ei tunne kukaan meistä.

Sade rummuttaa kivetystä. Enään itkemään
murre ethän, kai huolehditaan teistä?

Onko vastassa ystävät ja portit kultaiset?

Onko siellä myös helppo hengitellä?

Paljon meillä taas kysyttävää on, vaan puhu et.

Täytyy meidän taas nähdä sydämellä.

Ja kun juna saapuu, sinne saa ei tulla saattajaa.

Ja kun juna lähtee, kirjeet voi ei meitä tavoittaa.

Ja kun juna poissa on et sieltä tänne kaipaakaan,
vaan täältä yhä uutta ystävää pian saatetaan.

Vielä katsomme asemalla junaa kiitävää.

Kaipa toivomme sieltä palaavas sun.

Vähän leipää ja viiniä ja siivut ikävää.

Annos miehen on aina paikka kasvun.

Kyllä muistamme sinutkin ja hetket kultaiset,
jotka saimme vain kerran, toistamatta.

Liian kauas vei tiesi. Enään joskaan sure et.

Sinne mennäänkö tänne saapumatta?

Ja kun juna saapuu, sinne saa ei tulla saattajaa.

Ja kun juna lähtee, kirjeet voi ei meitä tavoittaa.

Ja kun juna poissa on et sieltä tänne kaipaakaan,
vaan täältä yhä uutta ystävää pian saatetaan.

Ja junan kadottua tunneliin

me jäämme katsomaan.

Ja sateen loputtua kyyneliin

me vielä murrutaan,

vaikka aamuun tartutaan.

Mutta juna saapui kerran sieltä minne menitkään.

Ja se juna saapui tuomaan tänne yhden yksinään.

Ja se juna saapuessaan joutui viimein myöntämään:
on muutkin vielä tuotava, ja sinut kerran nään.